

Benny Neyman wordt nooit meer beter. Bij de 56-jarige zanger werd deze maand kanker in een vergevorderd stadium ontdekt. Waar het precies is begonnen, weten ze niet. Benny, nuchter: „Of we er ooit achterkomen? Ik betwijfel het, want ik wil geen pijnlijke onderzoeken meer ondergaan. Dat heb ik mijn artsen al meegedeeld. Geen lijdensweg voor mij.”

Doodzieke zanger Benny Neyman (56):

„Genezing praktisch uitgesloten”

„Waarom zou ik huilen?”

Jos Brink, Gert-Jan Dröge, Robert Long, Frédérique Huydts, Guusje Nederhorst, Conny Vandenbos... Hun talent daargelaten wil niemand aan dit lijstje worden toegevoegd. Al deze BN'ers overleden immers aan kanker. En Benny Neyman gaat er naar eigen zeggen niet aan ontkomen. „Genezing is praktisch uitgesloten.”

Benny Neyman ligt in bed. In pyjama en met katheter, met zijn echtgenoot Hans van Barneveld (41) geen moment ver uit de buurt. Af en toe gaat hij moeizaam verliggen: „De laatste dagen ben ik flink achteruit gegaan. Toch, ik lig hier prima met een Donkersloot boven me, Hans om me heen en ons hondje naast me. Maar laat ik bij het begin beginnen... Over vier weken zou mijn 23ste concerttour beginnen, maar die heb ik dus moeten afzeggen. En ik kon niet aankomen met 'Omdat ik een griepje heb'. Daar zou niemand intrappen. Geloof me, anders had ik dit verhaal liever niet naar buiten gebracht. Maar goed, het is niet anders. Anders moet Hans onze nachtmerrie nog zó vaak uitleggen... Dan wordt het net een grammofoonplaat die blijft hangen.”

„Ik heb mij heel lang een hypochonder gevoeld”

Etiketten

De gedachten van de Limburgse zanger gaan tien jaar terug: „Eigenlijk loop ik al tien jaar rond met vermoeidheid in spieren en botten. Daarop werden heel wat etiketten geplakt. Van reumatische artritis tot burn-out. Ik heb nooit laten merken dat ik die klachten had. Ook nu voel ik mij niet echt ziek. Ik heb alleen heel veel pijn. Ik ben werkelijk op alles gecheckt, tot en met op het hiv aan toe. Maar alle uitslagen waren altijd prima, dus ik heb

mij heel lang een hypochonder gevoeld. Zelfs toen in het voorjaar mijn stem tweeënhalve maand weg was, en ik ook aftredens moest afzeggen, betrof het slechts een chronische stembandontsteking. Dus ook toen dacht ik 'Ik zal het mij wel allemaal verbeelden'."

Tot Benny half oktober last kreeg van zijn rug en zijn been uitvalsverschijnselen vertoonde. „Er werd een MRI gemaakt, omdat ze dachten aan een hernia. Maar die wees niets uit, zeiden ze...” Zijn geliefde schudt niet begrijpend zijn hoofd: „Later bleek dat als ze toen iets met de muis naar beneden waren gescrold, ze twee tumoren hadden zien zitten. Maar ze hadden alleen naar een hernia gezocht.”

Toen de pijn een aantal weken later nog heviger werd, werd er opnieuw een MRI gemaakt. En net die keer was Hans niet mee. Hij was bezig met voorbereidingen voor de nieuwe single. „Na afloop stonden de neuroloog en een verpleegster mij op te wachten. 'Gaaf u zitten' zei hij, en toen wist ik het eigenlijk al. 'Meneer Neyman, ik heb geen goed nieuws voor u'. Ik heb niet gehoord wat hij verder zei. Ik was als verdoofd. Toen de arts later alles nog een keer herhaalde dacht ik bij mijzelf 'Ach ja, waarom ik niet'. Vanuit de auto heb ik Hans gebeld. Met diezelfde woorden 'Ik heb geen goed nieuws'." Droogjes: „Dan kon hij zich er alvast een beetje op instellen.”

„Mijn eigen leven wil ik tot het eind regisseren”

Verbetering

Benny gaat opnieuw verzitten: „In mijn laatste twee ruggenwervels zitten twee metastasen, uitzaaiingen van de primaire tumor elders in mijn lichaam. Eentje van drie, en eentje van vijf centimeter.” Inmiddels heeft de zanger acht bestralingen gehad, met als doel pijn en zwelling weg te nemen. „Nu heb ik zeventig procent kans dat ik straks hier en daar weer wat gevoel terugkrijg. Die verbetering zou maandag moeten intreden. Maar tot dusver is alleen de pijn gigantisch toegenomen.” Waar de kanker is begonnen, daar zijn de artsen nog niet achter. „Artsen in Nederland sluiten longkanker uit, maar hun collega's in België durven dat niet zo stellig te beweren.” Benny legt uit: „We zijn gisteren naar een ziekenhuis in Leuven geweest. Daar heeft een hoge professor een half uur naar zijn beeldscherm zitten turen. Met alle scans en rapporten erbij. Eén

ding wist hij wel zeker, hoop hoeven we niet te hebben. Zelfs chemo raadde hij af. Omdat dat volgens hem toch geen zin meer had. 'Het enige wat u nog kunt doen is Tarceva slikken. Het is nog niet zeker dat het longkanker is. Al vermoeden ze dat in België wel. Maar of we er ooit achterkomen? Ik betwijfel het, ik wil geen pijnlijke onderzoeken meer ondergaan. Dat heb ik mijn artsen al meegedeeld. Geen lijdensweg voor mij. Gisteren had ik zoveel pijn dat ik dacht 'Geef mij maar een spuitje'. Maar toen de pijn weer weg was dacht ik net zo hard 'Godzijdank, het is nog niet afgelopen'. Maar goed, ze hebben me alvast tien van die Tarceva-tabletten meegegeven. Nu maar hopen dat de pijn minder wordt, en dan in januari nog maar weer eens een PET-scan. Wie weet ontdekken ze dan alsnog de primaire brandhaard."

De geboren Maastrichtenaar vervolgt: „Ik heb om een termijn gevraagd. Want ik houd ervan de regie in handen te houden. Ik wil mijn eigen leven tot het eind regisseren. Ik wéét dat ik niet meer beter word, maar ik wil wel graag een richtlijn. Maar daaraan wagen de artsen zich tegenwoordig niet meer."

„Ik voel mij niet zielig, ik heb alleen pijn“

Benny is gedurende het hele gesprek opvallend nuchter: „Hoe vertel ik het mijn moeder en de ouders van Hans? Daarmee was ik vooral heel erg bezig. Ik wil niet iemand pijn doen. Ik ben alleen nog maar bezig geweest met anderen. Hún welzijn vind ik het allerbelangrijkst. En voor Hans vind ik het het allerergst. Hij had een bloemenwinkel, waar ik hem 25 jaar geleden uit heb geplukt. En we waren de laatste tijd ook op artistiek gebied heel goed bezig. Voor het eerst hebben we in eigen beheer een plaat uitgebracht, met de achteraf helaas toepasselijke titel Onverwacht. En dan die theatertour niet te vergeten. Ik had nog graag de Benny willen laten zien die ik graag had willen wezen. We wilden laten zien dat Benny Neyman meer is dan alleen Waarom fluister ik je naam nog. Ik heb op de Kleinkunstacademie gezeten, ben eigenlijk een cabaretjongen."

Aan zijn eigen emoties is Benny nog niet toegekomen. „Ik vind het eigenlijk wel heel lief als ik zie dat Hans verdriet heeft. Zelf heb ik bijna nog niet gehuild. Ik weet niet waarom. Of ik heb mijn naderende einde geaccepteerd, óf mijn huilbui moet nog komen. Maar waarom zou ik? Ik heb een geborgen jeugd gehad, ben in alles vrij gelaten. In mijn schoolkeuze, in

mijn vertrek van Maastricht naar Amsterdam... Ik heb zóveel support gehad van mijn ouders. Ik heb evenmin een oorlog meegemaakt, heb een leuke adolescentie gehad en kan terugkijken op een hele mooie carrière. Plus 25 jaar met Hans, de mooiste tijd van mijn leven. Ik voel me zielig, noch ziek. Ik heb alleen pijn. Ach, ik ben nu eenmaal vrij nuchter. Dat was destijds, in 2002, ook de houding van mijn geliefde collega Conny Vandenbos. Haar restten op 65-jarige leeftijd nog drie maanden, waarbij ze Hans en mij heel erg heeft betrokken. Hans verzorgt nog altijd haar graf. Bij Conny ben ik dertig jaar geleden begonnen. Ze was mijn 'vakmuti'. Ironisch genoeg was mijn laatste optreden begin deze maand, tijdens een hommage aan haar. Wie had toen kunnen bedenken dat ik mij niet veel later in precies dezelfde situatie zou bevinden..."